

சுவமயம்

அருச்சுனன் தபநிவஸ.

திஃல

நாகை வெளிப்பாளைபம்;

சைவமகத்துவ வித்தியாசாலே மாணேஜர்

மகா-ரா-டீஸ்

ம. இரத்தினசபாபதிநாடாரவர்களால்

ஷை வித்தியாசாலே ததமிழ்ப்பண்டிதர்

யாதிப்பாணம்:

ஸ்ரீமத்.

அ. அருணாசலசாஸ்திரிகளைக்கொண்டு

வடமொழிச் சைவ புராணத்திலிருந்து

மொழிபெயர்ப்பித்து

நாகை

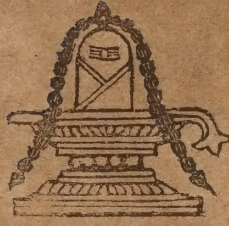
“பென்னிவடன் அச்சுக்கூடத்திற்”

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இதன் விலை அணு 3

வீஜயவஸ் தைமீ 1894-வஸ் ஜெனவரிமீ

(Copyright Registered)

உ

சிவமயம்

அருச்சுனன் தபநிவஸ.

இஃது

நாகை வெளிப்பாளையம்;

சைவமகத்துவ வித்தியாசாலே மாணேஜர்

மகா-ந-ந-ஸ்ரீ

ம. இரத்தினசபாபதிநாடாரவர்களால்

ஷை வித்தியாசாலேத்தமிழ்ப்பண்டிதர்

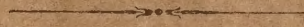
யாழ்ப்பாணம்:

ஸ்ரீமத்.

அ. அருணாசலசாவ் திரிகளைக்கொண்டு

வடமொழிச் சைவ புராணத்திலிருந்து

மொழிபெயர்ப்பித்து

நாகை

“பென்னிங்டன் அச்சுக்கூடத்திற்”

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இதன் விலை அணு 3

விஜயவாஸு தைமீ 1894-வாஸு ஜேனவரிமீ

(Copyright Registered)

முகவுரை.

— 0 —

மகா பாரதத்திற் சொல்லப்பட்ட அருச்சுனன் தபநிலைக்கும் இச்சைவபுராணத்திற் கூறப்பட்ட அருச்சுனன் தபநிலைக்கும் ஒரோரிடங்களிற் சிறிது வித்தியாசங் காணப்படினும் இவை ஒன்றற்கொன்று வித்தியாசங்களாகக்கருதப்படா. ஏனெனில் “ எதிலாக்கற்ப மெண்ணில சென்றன-ஆதலாலிக்கதையுமந்தமாம்-பேதமாகும் ” என்றபடி இவை கற்பபேத வித்தியாசமென்று அறியத்தக்கன.

பிரமாவின் ஒருகற்பத்திலே பதினாலு இந்திரர்கள் பிறப்பார்களென்றும், ஒரு இந்திரன் காலத்தில் அநேக இராமாவதாரம் அநேக கிருஷ்ணாவதாரம் முதலியன உண்டாகும் என்றும் மகாபாரதமே கூறுதலினால், அவதாரம் அநேகமென்பதும், அவ்வவதாரங்களில் முன்னதற்கும் பின்னதற்கும் அபிப்பிராயம் ஒன்றாயிருக்குமேயன்றி நடக்கும் முறைமை முதலானவற்றுக்கும் வழிநூலுக்கும் உள்ளமுறைமைபோலச்சிறிதேவேற்றுமையுடையது என்பதும் எவரும் ஒத்துக்கொள்ளும்விஷயமாம். ஆதலினால் இவை ஒன்றற்கொன்று விரோதமுடையனவாக எண்ணப்படா.

இந்தூல் அநேக நீதிகளையும் அநேக விஷயங்களிற் சந்தேக நிவிர்த்திகளையும் காட்டிச் சிவபெருமானே பரமபதி என்றும், அவரே சகலராலும் வழிபடப்படுபவர் என்றும், அவரையே நாம் வழிபடவேண்டும் என்றும், அவரை வழிபட்டோமாயின் அவரே வேண்டிய வேண்டிய பயன்களை

கொடுப்பார் என்றும் விளக்குதலினாலே, இஃது நம்மவர் உவ
ராலும் அத்தியாவசியகமாய்வாசித்துணரவேண்டிய நூலாகும்.

இப்புஸ்தகம் வாங்க விரும்புவோர் நாகைவெளிப்
பாளையம் சைவமகத்துவ வித்தியாசாலே
முதலுபாத்தியாயரிடத்திலும், யாழ்ப்பாணம் இந்து
சாதன பத்திராதிபரிடத்தும், நாகப்பட்டண
ம் பெரியகடைத்தெரு புஸ்தகவியாபாரம் மகா-நா
ரா-ஸ்ரீ-சி. சுப்பிரமணியபிள்ளையிடத்தும் விலைக்
குப்பெற்றுக்கொள்க.

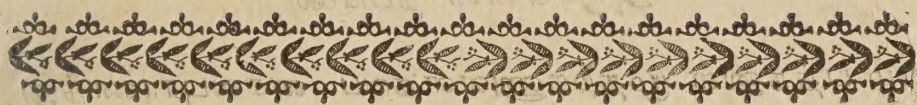
ஒரேமுறையில் பத்துப்புஸ்தகம் வாங்குபவர்களுக்கு
ஒரு புஸ்தகம் கம்மிஷன் கொடுக்கப்படும்.

இனி அச்சிடப்படும் புஸ்தகங்கள்.

சைவபுராணம் ஞானசம்மிதை
சிவலிங்க ஞுபம்
சிவரத்திரி மான்மியம்
நீதிநெறிவிளக்கம் மூலமும் உரையும்
ததீசி உத்தரம் கத்தியஞுபம்
பாலபாடம் 2 ம் புஸ்தகம்
,, 3 ம் புஸ்தகம்

இங்ஙனம்

ம. இரத்தினசபாபதி நாடார்.

சீவமயம்.

அருச்சுனன் தபநிவஸ.

நால்வகைத் தோற்றத் தெழுவகைப் பிறப்பினையுடைய எண்பத்துநான்கு தூறாயிரம் யோனிவாய்ப்பட்டுப் பிறப்பன யாவை அவையெல்லாஞ் சீவவர்க்கம். அவ்வாறு பிறத்தலில்லாதது யாது அதுவே பதிப்பொருள் என்னும் இதுவொன்றே ஏனைச் செயல்களான் வேற்றுமையறிய வராத அவ்விரண்டற்கும் தம்முள் வேற்றுமையறிய நிற்பது ஆகலின், ஏனைத் தேவரெல்லாம் அங்ஙனம் பிறந்திறத்தல் கேட்கப்படுதலானும் சிவபெருமானுக்கு அப் பிறப்பிறப்புகள் உண்டென்று எவ்விடத்தேனுங் கேட்கப்படாமையினாலும் சிவபெருமான் ஒருவரே வினைவயத்தனாதலின்றி அவ்வத் தேவரிடமாக நின்று உயிர்களுக்கு அவற்றையறிந்து கூட்டவல்லவராயிருக்கின்றார். அவரே எல்லா முதன்மையுமுடையவர்; அவரே எந்த எந்த ஆன்மாக்களுக்கும் அவரவர் வேண்டிய வேண்டிய வரங்களைக் கொடுப்பவர். அவரைச் சேவித்தவிடத்தே சகல பயன்களையும் ஒருவனடைவான். அவரே விச்சுயாதிகரும், விசுவசேவியரும் பக்தர்களுக்கு அருள் செய்பவரும் என்பது பதினெண் புராணங்களுள் நாலாவதாய்ச் சிவபுரா

ணம் பத்தனுள் முதற்கணுள்ளதாய் சைவபுராணத்து
ஞானசங்கிதையின் அருச்சுனன் தபலை எடுத்துக்
கூறும் 63, 64, 65, 66, 67 என்னும் அத்தியாயங்களா
லினிதாக அறியக்கிடக்கின்றது. அதுவருமாறு:—

திருதராஷ்டிரன் குமாரனாகிய தூரியோதனன்
சூது போர் செய்து பஞ்சபாண்டவர்களுக்குரிய இராச்
சியம் முழுதையும் அபகரித்தபின்பு, அத்தூரியோதன
னுக்குத் தோற்ற அப் பஞ்சபாண்டவர்களும் கற்பிற்
சிறந்த திரௌபதியுடனே சென்று, தன்னிடத்தில் வசி
ப்பவருக்குப் பசிதாகங்களை நீக்குதலினாலே துவைத
வனம் என்றழைக்கப்படும் வனத்தை யடைந்து, அவ்
வனத்தின் பிரபாவத்தினாலே தமக்குப் பசிதாகங்களி
ல்லையானாலும் பஞ்சமகாயஞ்ஞங்களை முடிக்கும்பொ
ருட்டுச் சூரியனை நோக்கித் தபஞ் செய்து அக்ஷய பா
த்திரம் பெற்று, அவ் வனத்திற் சுகமாயிருந்து காலங்
கழித்துவந்தார்கள்.

இப் பாண்டவர்கள் குறித்த காலமளவும் வனவா
ஸஞ் செய்து அதன்பின் தமக்குரிய இராச்சியத்தைப்
பெறவுங் கூடுமாதலால், இவர்களைவனவாஸஞ் செய்யு
ம்பொழுதே கொன்றுவிடவேண்டுமென்று அத்தூரியோ
தனன் யோசித்துக், கோபமுனிவராகிய துருவாசரை
யழைத்துத் தகுந்த உபசாரஞ் செய்து, “சுவாமீ தேவ
ரீர் வனவாஸஞ் செய்யும் பாண்டவர்களுக்குச் சாபமி
ட்டுவரவேண்டும்” என்றுசொல்லி அனுப்பினான். அத்
துருவாஸ முனிவர் பதினாயிரஞ் சீஷரோடும் அப்பாண்
டவரிடம் வந்து, “மனம் விரும்பியபிரகாரமே நாம்

போஜனம் பண்ணவேண்டும்” என்று அவர்களைக் கேட்டார். உடனே அப் பாண்டவர்கள் அவர்களை ஸ்நானஞ் செய்துவரும்படி யனுப்பிவிட்டு, அவ்வளவு இருஷிகளுக்குங் கொடுக்க அன்னமில்லாமையினாலே துக்கமுடையவர்களாய்த் தங்கள் பிராணனைவிட முயன்றார்கள். அப்பொழுது திரௌபதிகிருஷ்ணரை வரும்படி ன்னைக்க, அந்தக்ஷணமே அவர் வந்து பாண்டவர்களுக்குச் சித்தியுண்டாக்கும்பொருட்டுத் தாம் சாகுத்தைப் பகிழ்த்து அதிதிபோஜன*த்துக்குவந்த அம்முனிவர்களுக்குத்திருப்தியையுண்டாக்கினார். அக்கிருஷ்ணர்செய்த சாகபக்ஷணத்தினாலே தன்சீஷரெல்லாந்திருப்தியடைந்தமையை யறிந்த துருவாச முனிவர் தமது எண்ணம்பலிக்காமையைக் கண்டு, “பகவான் எவரிடத்தில் மகிழ்ந்தாரோ அவருக்கு எப்படிக் குறைவுவரும். எவருக்குப் பகவானுடைய கிருபையிருக்குமோ அவரே பூச்சியர் அவரே கிருதார்த்தர்” என்றுசொல்லிமிகுந்த சந்தோஷத்தோடு போயினார்.

துருவாச முனிவர் போனபின்பு அப் பாண்டவர்கள் கிருஷ்ணரை நோக்கி, பிரடவே! எங்கள் சத்துருவாகிய தூரியோதனனோ பெலவானாயிருக்கின்றான் நாங்கள் என்ன செய்வோம்; இனி என்ன ஆகப்போகின்றது என்று கேட்டார்கள். அது கேட்ட கிருஷ்ணன் பாண்டவர்களே! நீங்கள் நான்சொன்னபடிநடவுங்கள். முன்னொருகாலத்தில் நான் துவாரகைக்குப் போய்ச் சத்துருக்களை வெல்ல விரும்பி, அதற்கேற்ற வழிகளை

†சாகம்=இலைக்கறி. *அதிதிபோசனம்=விருந்துணவு.

யாராய்ந்து, மகர்ன்மாவாகிய உபமன்னியு முனிவரிடத்திலே சிவதீக்ஷபெற்று வடுக பர்வதத்திலிருந்து ஏழு மாதமளவும் சிவபெருமானைப் பூசித்தேன். அச்சிவபெருமான் எனக்குப் பிரஸன்னராகி இஷ்ட போகங்களை யீய்ந்து அவ்வடுகபர்வதத்தின் முழைஞ்சில்[‡] வில் வேசுரர் என்னுந் திருநாமமுடையவராய் எழுந்தருளியிருக்கின்றார். அவருடைய பிரதாபத்தினாலே எனக்குத் துஷ்ட நிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலன சாமர்த்தியமெல்லா முண்டாயின. போக மோக்ஷங்களைக் கொடுக்கும் அச்சிவபெருமானையே இப்பொழுதுஞ் சேவித்து வருகின்றேன். சர்வான்மாக்களுக்கும் சகலசுகங்களை யுங் கொடுக்கும் பரமகருணாந்தியாகிய அச்சிவபெருமானையே நீங்களுஞ் சேவியுங்கள். உங்களுக்குநன்மையுண்டாகும் என்று சொல்லி, அப்பாண்டவர்களைச்சிவபூசை செய்யும்படி மனத்தை ஒருப்படுத்தி மறைந்தருளினார்.

அதன்பின் பாண்டவர்கள் அத்தூரியோதனனுடைய குணங்களைப் பீக்ஷித்தறிந்துவரும்பொருட்டு இரட்சியாக ஒரு வேடனையனுப்பினார்கள். அவ்வேடன் சென்று தூரியோதனனுடைய ராஜதானியில் நிகழ்ந்த அடலுடைய குணங்களை நன்றாயறிந்து அப்பாண்டவர்களுக்குச் சொல்ல, அப்பஞ்சபாண்டவர்களும் அதுகேட்டு, நாங்கள் என்ன செய்வோம்; எங்கே போவோம்; நாங்களோ சத்திய பாசத்தினுற் கட்டப்பட்டிருக்கின்றோம்; என்று சொல்லித் துக்கமுற்றார்

‡ முழைஞ்சு = குகை

கள். அப்பொழுது வியாச முனிவர் சடாமுடியினால் அலங்கரிக்கப்பட்டவரும் அளவிறந்த தேஜஸுடைய வருமாய்த் தர்மமே வடிவெடுத்தாற்போன்று அங்கே வந்தார். பாண்டவர்கள் அது கண்டு மகிழ்ந்து எதிர் சென்று அழைத்துவந்து, தருப்பையினாலும் மானீரூ லினாலுமாகிய ஆசனத்தில் அவரை இருத்தி விதிப்படி யே பூசித்து, நாநாவித ஸ்தோத்திரங்களினாலே அவரைச் சந்தோஷிக்கச் செய்து, சுவாமீ தேவாரைத் தரி சிக்கப்பெற்றுக்கொண்டமையினாலே நாங்களே பூச்சிய ர்கள்; இன்றைக்கே எங்கள் சென்மமும் எங்கள் நித்ய கர்மம்முதலியவைகளும், எங்கள்தேவர்களும், தபமும், தானமும், யோகமும், முன்பு செய்த அநேக தானங் களும், அநேகவிதமான பூசைகளும் பயனடைந்தன; ஓ பிதாமகரே! துஷ்கருமமுடைய துரியோதனன்முத லிய துஷ்டர்கள் அடியேங்களுக்கு மிகுந்த துன்பஞ் செய்தார்கள், அத்துக்க முழுதும் உம்மைத் தரிசித்த மாத்திரத்தில் தூரத்திலே நீங்கிவிட்டன; தேவாரை ஒத்த மகான்களைத் தரிசித்தமாத்திரத்தில் ஒரு காலத் தும் நீங்காதிருந்த துக்கங்கள் நீங்கிவிடும்! இதற் சந் தேகமில்லை; சமஸ்த கர்மங்களையும் முடிக்கும் மகா ன்களுடைய சகவாசமுள்ளவிடத்துந் துக்கம் நீங்காதி ருக்குமாயின் அதற்கு ஊழே காரணமாகும். மகான் களைத் தரிசித்தவிடத்துத் துக்க காரணமாகிய தரித்தி ரத்தை எவனடை; வான்எளியவர்களை ரக்ஷிக்கின்ற துவே மகான்களுக்குச்சொபாவமாகும்; அம்மகான்க ளுடைய மகிமையோசத்தியமுடையதாயிருப்பதினாலே

அவர்களுடைய குணங்கள் அறிதற்கரியன; ஒருவன் கீழோருடன் சகவாசஞ்செய்தவினாலே எளிமையையும், மகான்களுடன் சகவாசஞ் செய்தவினாலே பெருமையையும் அடைகின்றான்; இதற்குச் சந்தேகமில்லை. எளியவர்களை ராக்கித்தல் என்னும் இதுவே உத்தமர்களுக்குச் சொபாவமாகும்; உலகத்திலே தரித்திரனை இராக்கிப்பதே மிகவும் மேலாகிய புண்ணியமாகும்; சற்சனர்களைச் சேவித்தலே புருஷனுக்கு உயர்ந்த பல சாதகம் மாயுள்ளது; இப்படிச் சேவித்தவிடத்துந் துக்கம் வருமென்றால் அதற்கு நாம் முன் தேடிய தீவினையே காரணமென்று எண்ணவேண்டும்; அந்தத்தீவினையினாலே துக்கம்வந்ததாயினும் மகான்களைச் சேவித்தலாகிய முயற்சி தீமையெய்ந்துபண்ணாது, ஆதலால் தேவரீரைத் தரிசித்தமையினாலே அடியேங்களுக்கு எப்பொழுதும் சுபமேயுண்டாகும்; தேவரீர் வந்தமாத்திரத்தில் அடியேங்களுடையமனம் சந்தோஷித்தது என்றார்கள்.

வியாசமுனிவர் பாண்டவர்களை நோக்கி அன்பர்களே! நீங்கள் பூச்சியர்களுங் கிருதார்த்தர்களுமாயிருக்கின்றீர்கள். இதுவே சற்சனர்களுக்குச் சொபாவம். இதுவே பிராணன் நீங்கியபின்னும் மிகவும் பிரகாசிப்பது. நீங்களோ தருமவான்களாயும் சத்தியவான்களாயும் இருக்கிறீர்கள். நீங்களும் தூரியோதனன் முதலியோரும் எங்களுக்குச் சம்பந்தத்தினால் ஒத்தவர்களாயிருப்பினும் உங்களை யொத்த தர்மிஷ்டரிடத்தில் நாங்கள் பகூமுடையவர்களாயே இருத்தல்வேண்டும்; இது

§ சாதகம்=முடிப்பது.

வே பெரியோர்களுக்குச் சம்மதம். உங்கள் சத்துருக்கள் தர்மிஷ்டரல்லரோளனின், உங்கள் பெரியபிதாவாயுள்ள திருதராஷ்டிரன்கண்ணோடுகூடத்தருமத்தையும் இழந்து ஆசையினாலே உங்கள் இராச்சியத்தையுங்கவர்த்தான். அத் திருதராஷ்டிரனுக்கு நீங்களும் அவர்களும் புத்திரர்களே! உங்கள் பிதாவாகிய பாண்டு என்பவன் இறந்தபொழுது அத்திருதராஷ்டிரனுக்குத் தன்பிள்ளையிற்போலச் சகோதரன்பிள்ளைகளாகிய உங்களிடத்தும் அருளுண்டாகவேண்டும். உங்களுக்குத் துரியோதனன் கேடுசெய்தவிடத்து ஒருபொழுதாவது அவன் தடுத்திலன். அத்திருதராஷ்டிரன் தடுக்காதிருந்தமையினாலே இப்பொழுது எவ்வளவோகெடுதிகள் உண்டாயின. நடந்த சம்பவம் முழுதும் நடந்ததேயன்றி இனி நடவாததாகாது. இத்திருதராஷ்டிரனோ அஷ்டன், நீங்களோ தர்மிஷ்டர்கள், சத்தியம்பேசுபவர்கள், ஆதலால், சுபகர்மத்தின் அந்தத்திலேசுபபலமே மேன்மேலும் உண்டாகும். நிலத்திலே எந்தவிரை விரைக்கப்பட்டதோ அந்த விரையின் முளை உண்டாகுமென்பது நிச்சயம். ஆதலால், நீங்கள் துக்கமடைய வேண்டாம்; உங்களுக்குளந்தவழியும் சுபபலமேயுண்டாகும்; என்று சொன்னபொழுது, அப்பாண்டவர்கள் பின்னரும் வியாஸமுனிவரைநோக்கி, “சுவாமீ தேவரீர்சொல்லியவையெல்லாம் உண்மையே, நாங்கள் நாடுகளை யிழந்து காட்டிலிருக்கும்பொழுதும் துஷ்டர்களாகிய துரியோதனன் முதலியோர் எங்களுக்கு அடிக்கடி துக்கத்தை விளைக்கின்றார்கள்; பிரபுவே அவர்கள் செய்யுஞ்

செயல் நாசமாகும்பொருட்டுத் தேவரீர் அடியேங்களுக்கு நல்வழியொன்றைச் சொல்லியருளவேண்டும், முன்பு கிருஷ்ணரும் எப்பொழுதும் சிவனையே ஆராதியுங்கள் என்று சொல்லிச் சென்றார், இந்நாள்வரையும் நாங்கள் சிவாராதன மில்லாதவர்களாயே யிருந்தோம்; சிவாராதன விதியை அடியேங்களுக்கு இப்பொழுதே உபதேசித்தருளும்" என்று கேட்டார்கள்.

வியாதமுனிவர் அதுகேட்டுச் சந்தோஷமுடைய வராய், ராஜசிரேஷ்டர்களே கேளுங்கள், நானும் சிவனைச் சேவிக்கின்றேன்; நீங்களும் அவரையே சேவியுங்கள், உங்களுக்கு அழிவில்லாத சுகம் உண்டாகும் என்று சொல்லி, இவ்வைவருள்ளும் நராவதார முடைமையினாலே முன்னுந் தவஞ்செய்து சித்திபெற்றவனும் அருச்சுனனே என்று அவ்வருச்சுனனையே ஆராய்ந்து நிச்சயித்துத், தவஞ்செய்யுந் தானத்தையும் அறிந்து, பின்னருஞ் சொல்லுகின்றார்.

பாண்டவர்களே, நன்மையைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்; பிரமாமுதல் புலாளுகக் காணப்பட்ட ஜகத்து முழுதும் சிவரூபமாகப் பார்க்கப்படுவதும் தியானிக்கப்படுவதுமாயிருக்கின்றது. அதனால், சகலராலுஞ் சேவிக்கப்படுஞ் சங்கரனே சகல துக்கங்களையும் போக்குபவர். விஷ்ணு ஸர்வ ஸைவியராகாரோ வெனின் அவரும் அச்சிவபெருமானுடைய அற்புதமான அம்மேயாம். அச்சிவபெருமானுடைய அற்புதமான அம்மமாகிய அவ்விஷ்ணுவை வழிபட்டவிடத்து அவர் அருள் செய்யாரோ எனின்; அவ்விஷ்ணுவும் நெடுங்காலஞ்

ன்றபின்னரே அருள்செய்வார் என்பது நிச்சயம். சிவபெருமானே சுவல்ப்காலத்திலேயே மகிழ்ந்து போக மோக்ஷங்களைக் கொடுப்பார். இதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆதலால் போக மோக்ஷபலங்களைப் பெற விரும்புபவர் சிவபெருமானையே சேவிக்கவேண்டும். இந்திரன் விசுவாமித்திரர் முதலியோருடைய தபத்துக்குக் கேடு செய்தமைபோல எங்கள் தபத்திற்குங் கேடுபண்ணு வானே என்பீராயின், அவ்வந்திரன் தன்பதத்தை யபகரிக்க விரும்புகிறவர்களின் தபத்தை மாத்திரங் கெடுக்கமுயல்வானன்றிப் பூலோகத்தை யாளவிரும்பும் அரசனுடைய தபத்துக்கு ஒரு பொழுதும் விக்கினஞ்செய்யாது, அவனுக்கு இதஞ்செய்பவனாய் மகிழ்வான், அன்றியும், அவ்வந்திரன் பூமியை யாளவிரும்பும் அரசன் செய்யும் தபத்துக்கு மகிழ்ந்து பின்பு அவனுக்குச் சிவமூல மந்திரத்தையு முபதேசிப்பான் என்று சொல்லி, அருச்சுனனையழைத்து, அவனுக்கு இந்திர வித்தையை யுபதேசித்தார். அருச்சுனன் ஸ்நானஞ்செய்து, கிழக்கு முகனாயிருந்து, அவரிடத்து அம்மந்திரத்தை விதிப்படி கேட்டான். பின்னரும் அவ்வியாச முனிவர் அவ்வருச்சுனனுக்குப் பார்த்திவலிங்க பூசாவிதியையும் உபதேசித்து, முன் இந்திரனைப் பூசித்து அவனிடத் தனுமதி பெற்றுக்கொண்டு பின்னரே சிவபெருமானைப் பூசிக்கக்கடவாய் என்று பணித்து, அருச்சுனன், நீ இப்பொழுதே புறப்பட்டு இந்திரனைப் பார்வதத்திற்போய்க் கங்காதீரத்தி லிருந்து எல்லா ஆயுதங்களையுந் தாங்கித் தபத்துக்கு இடையூறு செய்வோருக்குச் சிறிதும் இடங்கொடாமல், அச்சிவ

பெருமானையே தினந்தோறும் தோத்திரஞ்செய்து தபஞ்செய்யக்கடவாய்என்றுசொல்லி, இத்தபம் பிறராற்கெடுக்கக்கூடாதபடி இதஞ் செய்வதாகிய ஓர் மந்திரத்தையும் அவனுக்கு உபதேசித்து ஆசீர்வதித்து, மற்றையோர்களைப் பார்த்து, இராஜ சிரேஷ்டர்களே, நீங்கள் யாவரும் தர்மத்தையனுஷ்டித்து நில்லுங்கள், உங்களுக்கு எவற்றினும்மேலாகிய சித்தியுண்டாகும், இதிற்கந்தேகமில்லை, என்று ஆசி* சொல்லி மறைந்தருளினார்.

அருச்சுனன் வியாஸமுனிவரிடத்துச் சிவமந்திரத்தைப் பெற்றமையினாலே அளவிறந்த தேஜஸுடையவனாய் மிகவும் பிரகாசித்தான். பாண்டவர்கள் அவ்வருச்சுனனுடைய தேஜஸைப்பார்த்து, உடனேபலங்காணப்படுதலால் அவ்வியாதமுனிவருடைய வாக்கில் நிச்சயபுத்தியடைந்து, அருச்சுனனை நோக்கிச், சகோதரனே நீ வியாதமுனிவர் பணித்தபடியே இக்காரியத்தைச் செய்து எங்கள் வாழ்வைப்பலனுடைய தாக்கு, உன்னையன்றிவேறொருவராவது ஒருபோதும் இக்கருமத்தைச் செய்யமாட்டார்கள் என்று தங்காரியம் நிறைவடையும்பொருட்டு அவ்வருச்சுனனைத்தபத்துக்கு அனுப்பதலில் விருப்பமுடைய ராயினும் பிரிதற்றுக்கத்தினாயமுடையராய் விருப்பமில்லாதவர்களாகியும் அவனை அம்மலையிற் சென்றுதபஞ்செய்யும்படியனுப்பினார்கள்.

அப்பொழுது திரௌபதி அதிக துக்கமுடையாளாகிக் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு, ஓ அரனே, நீர் இவ்விஷயத்தில் முயற்சிசெய்து எங்களுக்கு

கேதமத்தைச் செய்யவேண்டும் என்று சொல்லி அவனை யனுப்பினான். தருமர் முதலிய ஐவரும் அருச்சுனனைத் தபஞ்செய்யும்படியனுப்பிவிட்டு, அவன்மேற்கொண்ட ஆசையினாலே ஒருங் கூடி, மிகுந்த துயரங் கொண்டு, துக்கம்வந்தவிடத்து விரும்பிய பொருள்வந்து சேர்ந்த தாயின் அது அத்துக்கத்தைப் பரிகரிக்கும்; இஷ்டமானவஸ்து பிரிந்தவிடத்து அதனால் உண்டாகுந் துக்கம் இருமடங்கு அதிகமாகும்; ஆதலால், அருச்சுனனைப் பிரிந்தவிடத்து எங்களுக்கு எப்படித்தேறியம் உண்டாகும் என்று சொல்லித் துக்கமுற்றிருக்கும்பொழுது, அவர்களிடத்திற் பின்னரும் வியாதமுனிவர் வந்தார்.

அவரைப் பாண்டவர்கள் எதிர்கொண்டு நமஸ்கரித்து, ஆஸனத்திலிருத்திப் பூஜை செய்து, “இருஷி சிரேஷ்டரே கேட்டருளும், துக்கத்தினாற் றகிக்கப்பட்டவர்களாகிய நாங்கள், சுவாமீ! தேவரீரைத் தரிசிக்கப்பெற்றமையினாலேமிகவும் ஆனந்தமடைந்தோம். எங்கள் துக்கம் ஒழியும்பொருட்டுத் தேவரீர் இன்னுஞ் சிலநாள் எங்களுடனே இருக்கவேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க, அம்முனிவரும் அவர்களுக்குச் சுகமுண்டாகும்பொருட்டு அங்கு இருந்து, அநேக கதைகளைச் சொல்லி அவர்களுடைய துக்கங்களை நீக்கினார்.

இப்படியிருக்கின்ற வியாஸ முனிவரைத் தருமர் நமஸ்கரித்து, “ஓ இருஷி சிரேஷ்டரே! தேவரீர் செய்யுங்கதாப் பிரஸங்கத்தினாலே என் துக்கம் சாந்தியாகின்றது; மகாவாகுவே! மகாப்பிரபுவே! இப்படிப்பட்ட

துக்கத்தை முன்னே எவனடைந்திருக்கின்றான்; நாங்களே பெருந்துக்கத்துக்குப் பாத்திரரானோம்; வேறொருவராவது இப்படிப்பட்ட துக்கத்தை யனுபவித்திலரா? என்றுகேட்க, வியாஸமுனிவர் சொல்லுகின்றார்.

“தருமனே, உன் துக்கமோ அற்பமன்று. முன்னே மகான்மாவாகிய நள மகாராஜனுக்கும் அரிச்சந்திரனுக்கும் இராமஸ்வாமிக்கும் உண்டான துக்கத்தை என்றைச் சொல்ல முடியாது. ஒருவன் முதலில் இந்தச் சரீரத்தைத் துக்க சொரூபமென்று நினைந்து இப்பொழுதே துக்கத்தை நிவிர்த்திக்கவேண்டும்; சரீரத்தைத் தாங்கினவன் நிச்சயமாய்த் துக்கத்தை யடைகின்றான்; பிறந்தவனுக்கு முன்னர் மாதாவின் கருப்பத்திலிருக்கும்பொழுதே துக்கமுண்டாகின்றது; அதன்பின், யௌவனகாலத்திலே அவன் இஷ்டானுபவங்களை யனுபவிக்கும்பொழுது துக்கரூபியாகின்றான்; பின்பு நாட்கள் ஒவ்வொன்றாகக் கழிதல் வருதல்களினாலும், ஜீவனம் முதலியவற்றிற்கனுசூலமான அநேகவியாபாரப் பெருக்கங்களினாலும் அவனுக்கு ஆயுசுநித்தமும் விருதாவாக அழிந்து போகின்றது; விருதாவாக ஆயுசு அழிவதை அவன் அறிகின்றிலன்; முடிவில் மரணமுண்டாகின்றது ஆதலால், இச்சரீரம் முதலியன அறித்தியம். நீ சத்திவிரதத்தை யனுஷ்டி. சிவபெருமான் மகிழ்தற்கேற்பிரகர்ரமாகவே மனுஷன் அவரை வழிபடவேண்டுமென்று அவரை வழிபட்டவன்சகல துக்கங்களையும் நீக்குகின்றான்” என்றார்; தருமர்முதலியோர் இவ்வாறே நா

வித ஞான சிரவணங்களினாலுந் தத்தமக்கு விரும்பிய ஆராதனங்களினாலுங் காலங்களைக் கழித்தார்கள்.

வியாஸமுனிவருடைய சொற்படியே அருச்சுனன் தபஞ்செய்யப் புறப்பட்டுத், தனக்குச் சீக்கிரம் இஷ்ட பலப் பிராப்தியைக் குறிப்பிக்குஞ் சுபசகுனங்களைக்கண்டு, இனிச் சத்துருக்களுக்கு நாசமுண்டாகும் என்று நிச்சயித்துக், கங்காதீரத்திலுள்ள சிறந்த இந்திரகீலபர்வதத்திலே மனமகிழ்ச்சியுடனே சென்று, சுவர்க்கலோகத்துக்குச் சமமான அசோக வனத்தையுடைய நல்ல ஸ்தானத்திலே தபஞ்செய்தற்குரிய இடம் பார்த்திருந்துகொண்டு, முன்னரே குருவாகிய வியாஸமுனிவரைத் தியானித்து நமஸ்காரஞ் செய்து, அவர் விதித்தபிரகாரமே விபூதி ருத்திராக்ஷங்களை யணிந்து, சமசூத்திரப்பிரகாரம்† பார்த்திவலிங்க‡ மமைத்து எதிரிற் றூபித்துப் பூசை செய்து, அதன்முன்னரிருந்து, மேலானவராகிய சிவபெருமானைத் தியானித்துக்கொண்டு செபஞ்செய்து, இப்படியே தினந்தோறும் திரிகாலங்களிலும்ஸ்நானஞ்செய்து நானாவிதமான பூசைபண்ணி, அவரையே உபாஸித்து, மிகக்கடினமாகிய தபஞ்செய்தான். அப்பொழுது, அவனுடைய சிரசினின்றும் அக்கினிச் சுவாலையெளிப்பட்டுத் தேவலோகமளவுஞ்சென்று தேவர்களைவருத்திற்று. அதனைத் தேவர்கள் கண்டுபயந்து, இவ்விடத்தில் இந்தத்தபத்தி எப்பொழுதுவந்தான்

† சமசூத்திரம் = இலிங்கத்துக்குச் சொல்லிய அளவு

‡ பார்த்திவலிங்கம் = மண்ணினாலாய சிவலிங்கம்

என்றுசொல்லி, இதனைச் சொல்லும்பொருட்டு இந்திரனிடஞ்சென்று, “அரசனே தேவனோ, அல்லது இருவியோ, அல்லதுசூரியனோ, அல்லது அக்கினியோ, தெரியாது ஒருவன் வந்து, உன்வனத்திற் றபஞ்செய்கின்றான்; அவனை நாங்கள் அறியோம் அவனுடைய தேஜஸினாலே நாங்கள் தகிக்கப்பட்டு உமது சந்நிதியையடைந்தோம்” என்று சொன்னார்கள்.

இந்திரன் தன் புத்திரனாகிய அருச்சுனனுடைய கருத்தையறிந்து, அதனை ஒருவருக்குஞ் சொல்லாது அவர்களைப் போகும்படி உத்தரவு செய்து, கண்டோருக்கு அதிசயத்தைவிளைப்பதாய்ச்சடா முடியையுடையவிருத்த வேஷமெடுத்து, மிகுந்த நரையையுடையவனாய், மான்றோலாலாகிய உத்தரீயமணிந்து, தண்டையூன்றிக் கொண்டு, கால்வைக்குந்தோறும் விழுந்து விழுந்து அவ்விந்திரகீல பர்வதத்திற் சென்றான். இப்படியே விருத்தவேஷங்கொண்டுவந்த இந்திரனுக்கு அவ்வருச்சுனன் பூசை செய்து எழுந்துநின்று தோத்திரஞ்செய்து, “ஓவிருத்தரே, இப்பொழுது எங்கேவந்தீர் சொல்லும்” என்ற அளவில், அவன் அவ்வருச்சுனனை நோக்கி அவனுக்குத் தைரியம் விருத்தியாகும் பொருட்டு “சுவாமீ, இளம்வயசிலே இப்பொழுது என்ன தபஞ்செய்கின்றீர்; நீர் செய்யுந்தபம் வெற்றியைவிரும்பியது போன்றிருக்கின்றதேயன்றி முத்தியைவிரும்பியதாயிருக்கவில்லையே” என்றான். பின்பு அவன் அவ்வருச்சுனனுக்குத் தன் கருத்தையறிவிக்க; அவ்விந்திரன் அவனைப் புகழ்ந்து, “சுவாமீ, இம்மைச்சுககத

தைக்குறித்துத் தபஞ்செய்கின்றீர், இதுகூடாது, இந்த லௌகீக சுகம் சுவப்பினம்போல அழியுந் தன்மைத் தாதலால் அதன் பொருட்டுத் தபஞ்செய்வதைவிட்டு, இனி மோகூத்தை உத்தேசித்து இப்பொழுதே தபஞ்செய்யக்கடவீர்; இம்மந்திரத்தைச் செபித்தால் அவ்விந்திரன் சுகத்தை மாத்திரங் கொடுப்பானன்றி மோகூத்தைக் கொடுக்கமாட்டான்; ஆதலால், நல்ல விரத முடையவரே! நீர் எவ்விதமும் முத்தியின்பொருட்டுத்தபஞ்செய்யும்” என்றான். அது கேட்டு அருச்சுனன் கோபங்கொண்டு, “நானே இராச்சியத்தை விரும்பினவனன்றி முத்தியை விரும்பினவனல்லன், எதற்காக நீர் இந்த வார்த்தை பேசுகின்றீர்; நான் வியாஸ முனிவருடைய உத்தரவின்படி இராச்சியத்தைவிரும்பி இத்தபஞ்செய்கின்றேன்; என்னைக் கெடுத்தற்கு நீர் என் முயலுகின்றீர்; இங்கு நின்றும் போய்விடும்” என்றான்.

உடனே இந்திரன் மகிழ்ந்து, ஐராவதயானை முதலிய உபகரணங்களோடு கூடியதாய் ஆச்சரியத்தையும் அழகையுமுடைய தன்வடிவத்தை அவ்வருச்சுனனுக்குக்காட்ட; அவ்வருச்சுனன் அவனைக்கண்டு, தன்பிதாவாதல்பற்றி வெட்கமடைந்தான். இந்திரன் அவ்வருச்சுனனைச் சமாதானஞ்செய்து, “அன்பனே நீ பூச்சியனுங் கிருதார்த்தனுமாகின்றாய்; உன் மனம் மிகவும் நிலையானது; உன்சத்துருக்களான தூரியோதனன்முதலியோரோ பலவானகள்; தூரோணரும் பிஷ்மரும் கர்ணனுமாகிய இவர்களை வெல்லுதல் எவருக்கும் அரு

மையாகும்; அவர்கள் என்னாலும் எவ்வழியாலும் வெல்லுதற்கரியவர்கள். உனக்கு நன்மையைச் சொல்லுகிறே கேள். இத்துரியோதனாதியரை வெல்லுதற்குச் சிவனைத்தவிர வேறு எவரிருக்கின்றார். ஆதலால், அருச்சுனனே நீ இப்பொழுதே சிவனை வழிபடு, அவரே சகலத்தையும் முடிக்குஞ் சத்திமாயும்போகமோக்ஷபலனைக் கொடுப்பவராயு மிருக்கின்றார்; நானுஞ் சிவபூசை செய்கின்றேன்; பிரமாமுதலிய மற்றைத் தேவர்களுஞ்சகல வரங்களையுங் கொடுக்கும் விஷ்ணுவுஞ் சிவபூசை பண்ணுகின்றார்கள்; சத்துருக்களைச் செயிக்கவிரும்பும் மற்றையோரும் சிவபூசைசெய்தே சத்துரு ஐயமடைகின்றார்கள். ஆதலால், அருச்சுனனே நீ இன்று தொடங்கி என்மந்திரத்தை விட்டுப் பார்த்திவலிங்கமமைத்துச், சிவபெருமானைத் தியானித்து அநேக உபசாரங்களோடும் பூஜைசெய்து, எந்தவிதத்தினாலும் அவரையே வழிபடு. இப்படிச்செய்தால் அழிவில்லாத சித்தியுண்டாகும். இதற் சந்தேகமின்று என்று சொல்லி, எல்லாவரங்களையுங் கொடுத்து, அருச்சுனனே, இத்தபத்தை மிகுந்த அவதானத்துடனே சிறிது மசையாது ரக்ஷித்துக்கொள்; எப்பொழுதாவது தவறாதே. இராசசிரேஷ்டனே, உயர்ந்தவைகளுக்கு எவ்வளவோ விக்ஷினம் உண்டாகும்; அந்தக்காலத்தும் இப்பொழுதின்போலத் தைரியத்துடனே ரக்ஷித்துக்கொள். சிவபெருமான் உனக்கு நல்ல பலனை யருளுவார் சந்தேகமின்று" என்று சொல்லி, அவனுக்கு வரங்கொடுத்து, தானிருக்குமிடத்துக்குப்போயினான்.

இந்திரன் போனபின்னர், அருச்சுனன் விதிப்படி ஸ்நானம் பண்ணிச், சாஸ்திரப்பிரகாரம் ஷடங்கநியாசந் தியானம் முதலிய வற்றைச்செய்து, ஒருகாலேநிலத்திலூன்றி நின்று, முனிசிரேஷ்டர்கள் போலக்கட்பார்வையைச்சூரியனிற்செலுத்திச் சிவமூலமந்திரத்தைச் செபித்துக்கொண்டு, வியாஸமுனிவர்சொல்லியபடியே தவஞ்செய்தான்; அத்தபத்தின்தேஜஸ்ஸானது எங்கும் வியாபிக்கவே தேவர்கள் அதிசயமடைந்துசிவபெருமானிடத்துப்போய்ச், “சுவாமீ தேவரீரை விரும்பி அருச்சுனன் அருந்தபஞ் செய்கின்றான். பிரபுவே! அந்தரன் விரும்பும் வரத்தைக் கொடுத்தருளவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்து, அவரை நானாவித ஸ்தோத்திரங்களினாலே துதித்தார்கள். சிவபெருமானதுகேட்டு, “நீங்கள் போங்கள், உங்கள் காரியங்களை நானே செய்கிறேன் இது நீச்சயம்” என்று சொல்ல, அவர்கள் மனந்துணிந்து தத்தமிருப்பிடங்கட்குத்திரும்பிப் போனார்கள்.

இப்படி நிகழும்பொழுதில், மூகன் என்னும் அசுரன் வஞ்சகியும் தூரான்மா†வுமாகிய துரியோதனனால் அனுப்பப்பட்டும், பன்றிவடிவெடுத்து, மலையின் சிகரங்களையும் அநேக விருக்ஷங்களையும் முரித்துக்கொண்டு, மிகவுஞ்சத்தமிட்டு, மிகுந்தவேகந்துடனே அவ்வருச்சுனன் தபஞ்செய்யுமிடத்து வந்தான். அருச்சுனன் அதுகண்டு, இது கொல்லத்தகுந்ததா? கொல்லத்தகாததா? என்று எண்ணி, இது என்னை? எங்கிருந்து வருகி

† தூரான்மா = கெட்டதன்மையுடையவன்.

றது? கொடுஞ்செய்கையுடையதாகக் காணப்படுகின்ற தே! இது என்னைக் கொல்லுதற்கே உத்தேசித்து வருகின்றது, நிச்சயமாக இதுஎன் சத்துருவே. என்று என் மனந்துணிகின்றது என்று சொல்லி, நான் முன் அநேக அரக்கர்களையும் அசுரர்களையுங் கொன்றிருக்கின்றேன். அவர்களைச்சேர்ந்த ஒருவன் முற்பகையைக் களைதற்கு இப்படி வருகின்றான்போலும், அல்லது துரியோதனனுக்கு நண்பனாகிய ஒருவன் அவனுக்கு இதஞ்செய்யும்பொருட்டே இப்படி வருகின்றான்போலும், இதிற சந்தேகமில்லை; எவனைக் கண்டவுடனே மனம் மகிழுமோ அவன் மித்துரு; எவனைக்கண்டவுடனே மனம் துக்கிக்குமோ அவன் சத்துரு; ஆசாரம் குலத்தைச் சொல்லும்; சரீரம் போசனத்தைச் சொல்லும்; பேச்சு அவன் கற்ற சாஸ்திரத்தைக் காட்டும்; கண் சிநேகத்தைக்காட்டும்; சரீரத்தினாலும், நடையினாலும், சேஷ்டையினாலும், பேச்சுக்களினாலும், மனோவியாபாரத்தினாலும் மனக்கிடக்கை யறியப்படுவது. உச்சுவலம், ஸரஸம், வக்கிரம், ஆரக்தம்[†] என்று கட்பார்வை நான்குவிதமாகும். அவ்வவற்றின் சேஷ்டைகளோ வெவ்வேறுபேதமாயிருக்கும். மித்திரனைக்கண்ட விடத்து உச்சுவலம்என்ற பார்வையும், புத்திரனைக்கண்

† உச்சுவலம்=மிகவும் பிரகாசிப்பது.

ஸரஸம்=ரஸத்தோடு கூடியது.

வக்கிரம்=கோணலானது.

ஆரக்தம்=முழுதும் சிவந்தது

டவிடத்து ஸரஸம் என்ற பார்வையும், காமீனீஜனங்
 கட்டைக் கண்டவிடத்து வக்கிரம் என்ற பார்வையும்,
 சத்துருவைக் கண்டவிடத்து ஆரக்தம் என்ற பார்வை
 யும் உண்டாகும். இவ்வசுரனைக்கண்டவிடத்து என்
 னுடைய சகல இந்திரியங்களும் கலங்குகின்றன;
 இவன் சத்துருவே, இவன் சந்தேகமின்றி என்னொற்
 கொல்லப்படுபவனே, என் பிதாவாகியவியாஸமுனிவரு
 ம் “அரசனே உனக்குத் துக்கங்கொடுப்பதை விசாரணையி
 ன்றிநியமமாகக்கொல்லு” என்று அநுமதிக்கொடுத்திருக்
 கின்றார். இத்துஷ்டனைக் கொல்லும்பொருட்டே என்
 னாயுதங்கள் ரக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்று எண்
 ணி, வில்லை வளைத்துப் பாணத்தைத் தொடுத்துக்கொ
 ண்டு நின்றான். சிவபெருமான் அரையிற் கச்சங்கட்
 டித், தலைமயிரைக் கொடிகளினாற் சுற்றிச், சரீரத்திலே
 யெண்பொடிகளால் ரேகைகளைக் கீறி, வில்லையும் அம்
 பையுங் கையிற்பிடித்து, அம்புக்கூட்டைப் புறத்திற்க
 ட்டி, வேடுவராச வடிவங்கொண்டு, அருச்சுனனை ரக்ஷி
 க்கும்பொருட்டும், அவனைப் பரீக்ஷிக்கும்பொருட்டும்
 வந்தருளினார். சிவகணங்கள் வேடுவர்களாய் வந்தார்
 கள். இப்படியே வேடுவராச வடிவங்கொண்டசிவபெரு
 மான், சிவகணங்கள் வேடுவர்களாய்த் தம்மைச் சூழ்ந்
 துவரத் தாம் சேனாபதியாகி, அநேக விதமான சப்தங்
 களைச் செய்துகொண்டு அப்பன்றியின் பின் போக,
 அதன் சத்தமும் இச்சேனையின் சத்தமும் ஆகாயத்தி

ஜண்டாகும் பிரதித்தொனியுடனே கூடி அஷ்ட திக்கு
 களிலும் பரந்தன. அதுகேட்டு அருச்சுனனும் அம்
 மலையிலிருக்கின்றவர்களும் வியாகுல முடையராயினர்.
 அப்பொழுது அருச்சுனன் எண்ணுகின்றான். ஐயை
 போ, என்ன நடக்குமோ, எனக்குச் சிவன் நன்மையை
 யே செய்யட்டும், முன் கிருஷ்ணருஞ் சொல்லக்கேட்
 டிருக்கின்றேன், சிவபெருமானே நன்மையையுஞ்சுகத்
 தையும் எப்பொழுதுஞ் செய்பவர், அவரேபோக மோ
 கூங்களை நியமமாகக் கொடுப்பவர்; அவருடைய திருநா
 மங்களை நினைக்கின்றவனுக்கு நியமமாகக் கூடமுண்டா
 கும்; அவரை வழிபடுகின்றவர்களுக்கு எந்தவழியானும்
 துக்கமும் பாவமும் நீங்கிவிடும். அற்றேல், சிவபக்தர்
 களுக்குத் துக்கம் முதலியன காணப்படுகின்றனவே
 எனின், - அவரை வழிபடுகின்றவர்களுக்கு ஒரோ வழி
 த்துக்கங் காணப்படினும், அது பிராரத்த கர்மத்தினால்
 வந்ததென்று எண்ணத்தக்கது; பிராரத்தகர்மத்தினாற்
 றுக்கம் வந்ததாயின் சிவபஜனம் வீணாகுமே என்னில்;
 பிராரத்தகர்மபலத்தினால் அதிக துக்கம்வந்தபோதும்
 சிவபெருமான் அவருக்கு அற்ப துக்கத்தையேகொடுக்
 கின்றார், இதிற சந்தேகமில்லை. இப்படியே அற்ப
 துக்கம் வராது அதிக துக்கம் வந்ததாயின் அதை
 யுமப்பிராரத்த கர்மபோகமென்றே நாம் நிச்சயமாய்
 எண்ணவேண்டும்; அப்பொழுதும் சிவபெருமான் அதிக
 மாகக் கொடுபடவேண்டிய பலத்தை அதற்கேற்ப
 குறைத்து அற்பமாகவேகொடுத்துப் போகத்தைநிரப்ப
 த்தன திச்சைபினாலே அத்துக்கத்தை ஓட்டுகின்றார் எ

பதுரிச்சயம். இதிற்சந்தேகமின்று. சிவன்விஷத்தையும் அமிர்தமாக்குவார். அமிர்தத்தையும் விஷமாக்குவார். எதைவிரும்பினாரோ அதைச்செய்வார். சமர்த்தன் செய்வதை எவன் தடுக்கக்கூடும். அச்சிவபெருமான் தன்னடியவருக்கு எந்தவழியாற் சுகம்வருமோ அதையே செய்வார். பக்த ஜனங்களை ரக்ஷிக்கும் விரதம் அவராற் கைக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் அவருடைய அடியவர்களுக்குச்சுகமேவரும் இது நிச்சயம்; அற்றேல், முன் இவ்விரதம் பிடிக்கப்பட்டிருந்தது இப்பொழுது அவரால் விடப்பட்டிருக்குமாயின் சுகம் எங்கிருந்துவரும் என்னில்; சுபபலனைக்கொடுத்து அடியவர்களை இரக்ஷித்தலிலே சிவபெருமானுக்கு எப்பொழுதும் அபிமானம் இருக்கின்றதென்பது நிச்சயம். இப்படியே நினைத்து என்னாலும் புராதனர்களாகிய இந்தப்பக்தர்களினாலும் மேல்வரும் அடியவர்களாலும் மனோதேரியம் ரக்ஷிக்கப்படுவது, செல்வம்போனாலும் போகட்டும்நின்றாலும் நிற்கட்டும், மரணமோ சமீபத்திலிருக்கிறது, ஜனங்கள் நிந்தித்தாலும் நிந்திக்கட்டும், துதித்தாலும் துதிக்கட்டும் துக்கக்கூட்டம் உண்டானாலும் உண்டாகட்டும், சங்கரன் எப்பொழுதும் சுகத்தையே கொடுப்பவராவர்; அற்றேல் இப்பொழுது ஏன் சுகங்கொடுத்திலர் எனின்; சிலகாலத்தில் பரீக்ஷிக்கும் பொருட்டு அவர் துக்கத்தைக்கொடுத்தாராயினும் அவர் தயானுவாதலினாலே அவ்வற்ப துக்கத்தினந்தத்திலேபரமசுகத்தைக்கொடுப்பார். இதிற்சந்தேகமின்று. பொன்னுருக்கப்பட்டவிடத்து எப்படிச்சுத்தியடையு

மோ அதுபோலவே சிவபக்தன் இதனாற்சத்தியடை
கின்றான். இப்படியே வியாசமுனிவர் சொல்லக்கேட்
டிருக்கின்றேன். ஸ்மிருதிகளிலும் வேதங்களிலும் இ
துவே கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இச்சிவபஜனையினாலே
எனக்குஇப்பொழுதுஞ்சுபமேயுண்டாகும்இதற்சந்தேக
மின்று. என்றுசொல்லி அருச்சுனன் அப்பன்றியிற்
பாணப்பிரயோகஞ்செய்யும்வரையும் மனதில் ஆராய்ந்
துகொண்டு நின்றான்.

நிற்கும்பொழுது அப்பன்றியுஞ்சமீபத்தில்வந்தது.
சிவபெருமானும் என்பத்தனாகிய இவனை இப்பன்றி
கொல்லாதிருக்கவேண்டும் என்று திருவுளங்கொண்டு,
அதனைக்கொல்லும்பொருட்டு அதிசீக்கிரமாக அதன்
பின்பக்கத்தைப்பற்றிவந்தார். இச்சிவபெருமானுக்கும்
அவ்வருச்சுனனுக்கும் மத்தியிலே இப்பன்றியானது
ஒரு பர்வத சிகரம்போலக்காணப்பட்டது. இந்தப்
பன்றியின்மீது அவ்விருவரும் ஒரேகாலத்தில் பாணப்
பிரயோகம் பண்ணினார்கள். சிவபெருமான் பிரயோ
கித்தபாணமானது வாலில் நுழைந்து முகத்தைப்பிள
ந்து வெளியிற்புறப்பட்டு விரைந்து சென்று பூமியில்
விழுந்து மறைந்தது. அருச்சுனன் பிரயோகித்த பாண
மானது முகத்திலே நுழைந்து வாலைப்பிளந்து வெள
யிற்புறப்பட்டு அதன்பக்கத்திற்கிடந்தது. இவ்விரு
வரும் பிரயோகித்த பாணத்தினாலே அப்பன்றி இறந்
விட, உடனே தேவர்கள் மிகுந்த சந்தோஷத்துடனே
பூமழை பொழிந்தார்கள்; சிவபெருமானுந்திருவுளமகி
ந்தார்; அருச்சுனனுஞ் சுகமடைந்தான்; பின்னர் அ

விருவரும் அவ்வருச்சுனனுடைய குருரமான ரூபத்
தைப்பார்த்து நின்றார்கள். அருச்சுனன் இதனது
நட்படத்தை உற்றுநோக்கி, மிகுந்த ஆச்சரியமுடைய
வனாய், இதனைக்கொல்லும் பொருட்டு ஈசுவரனே
இப்பொழுது எனக்குப்புத்தியை யீந்தருளினார்.
இதற்கு சந்தேகமின்று, என்று எண்ணிச் 'சிவ சிவ'
என்று சொல்லிக்கொண்டு நின்றான்.

பன்றிவிழுந்தவுடனே சிவபெருமானாகிய வேடர்
அப்பன்றியிற் பிரயோகித்த பாணத்தை எடுத்து
வரும்படி தன் கிங்கரணையனுப்பினார். அவன் பன்றி
யின் சமீபத்தில் வரவே அருச்சுனனும் வந்தான்.
அவ்விருவரும் ஒரே காலத்திற் சந்தித்தார்கள். அ
ங்கே அருச்சுனன் அக்கணாதிபரை யதட்டிப்பாண
த்தை எடுக்கக், கணாதிபர் அவனைப்பார்த்து "ஓஇரு
யி சிரேஷ்டனே ஏன் பாணத்தை எடுக்கிறாய், இது
ஈங்களுடையபாணம், இதனை விட்டுவிடு," என்றார்.
அருச்சுனன் அதுகேட்டு "ஓ வேடா நீ மூடனாயிருக்
கின்றாய், ஒன்றையும் ஆராயாது பேசுகின்றாய்; இப்
பாணம் இப்பொழுதே என்னால் விடப்பட்டது; என்
பையர் தீட்டிய எழுத்தும், ஆகாரமும், * பிற்பக்கத்
தில்லுட்டிய மயிலிறகும் இப்பாணத்திலிருக்கின்
ன. ஆதலால் இது என்னுடையதே, எப்படி
என்னுடையதாகும். உன்னாகி சொபாவம் ஒருவரா

* ஆகாரம் = ஆகிருகி

லும் பரிசுரிக்கத்தகாததா யிருக்கின்றது." என்றான்.
 அதுகேட்ட கணுதிபராகய வேடுவர் சிரித்து, "அ
 டே நான் சொல்வதைக்கேள்; நீ தபஞ்செய்யவில்லை;
 நீ கொண்ட தபவேஷம் வேஷமாத்திரமன்றி உண்
 மையானதாகக் காணப்படவில்லை, தபஞ்செய்யவன்
 ஏன் பொய் பேசுகிறான்; என்னைத் தனித்தவனெ
 ன்று எண்ணுதே, நானே சேனாதிபதி; அநேக வேடுவ
 குழாத்தோடும் என் யசமானமும் சம்பத்திலிருக்கி
 றார்; அவரோ சகலத்தையும் முடிக்குஞ் சாமர்த்
 தியவான், நிக்கிரகாநுக்கிரகங்கனையுஞ் செய்வார்;
 அவர் செலுத்திய பாணமே இங்கே இருக்கின்றது;
 அதனையே இப்பொழுது நீ எடுத்தாய்; அது ஒரு
 பொழுதும் உன் பக்கத்திலிருக்கவில்லை; ஓ இருவ்
 யே நீ ஏன் தவப்பயனை விடவிரும்புகிறாய்; களவி
 னாலும், வஞ்சகத்தினாலும், அபிமானத்தினாலும், ஆச்
 சரியத்தினாலும், உண்மைதப்புதலினாலும், தபமயி
 யும், இதுசத்தியம். என்று நான்கேள்விப்பட்டிரு
 க்கின்றேன். ஆதலால் நீ செய்யுந் தபத்திற்குப் பல்
 ம் என்கிருந்து வரும், நீ இப்பாணத்தை விட்டுவிடு
 விடாத பகஷத்தில் நீசெய்ந் நன்றி கொன்றவனாவாய்
 நீ உயிர்பிழைக்குங்காரணமாக என்ஸ்வாமி இப்பாண
 த்தை இப்பன்றியிற் பிரயோகித்தார் என்பது நிச்
 யம், இந்த அம்பினாற்றான் உன் சத்துருவாகிய அ
 ரன் கொல்லப்பட்டான், இந்தப்பாணத்தை நீ
 னதுடையதென்று எடுக்கிறாய், அதனால் நீ மிகவ

நன்நியதிவுள்ளவனாகக்காணப்படுகிறாய். உன் தாய்
 சபாபலனைக்கொடுக்கக்கூடிய வழியையறிந்து நீ செய்
 யாவேணெனவதைச்செய், நீயோ உண்மைபேசுகிறவன்
 என் வீணாயனை விருப்புகிறாய், உனக்குப்பாணம்
 வேண்டிடாயின் எனையமானனிடம் யாசித்துப்பெ
 ற்றுக்கொள். இவ்வொருபாணம் மாத்திரம் அவரிட
 டிருக்கின்றது என்று எண்ணுகே. என்னுடைய
 ராஜாவாகிய அவர் இதுபோன்ற அநேக பாணங்
 களைத்தாழமே கொடுக்க வல்லவராயிருக்கின்றார். நீ
 ஏன் அவரிடம் வந்து யாசிக்கின்றாயில்லை; என்
 பிரபுவை நீ பிரார்த்தித்தாயாயின் அவர் பாணத்தை
 மாத்திரமன்று வேறுவிசேஷ பலங்களையுங் கொடுப்ப
 பார். உபகாரஞ் செய்தலைவிட்டு அபகாரஞ்செய்ய
 விருப்புகிறாய். அவருக்கு என்ற காரியங்களைச்செய்
 கின்றலை. இனி ஆராயாது செய்யுமிச்செயலைவிட்டு
 விடு" என்றார்.

உடனே அருச்சுனன் வேடனைநோக்கி " ஓ
 வெடா, நீ பொய் சொல்கின்றாய்; உன்னாகியையப்
 போலவே உன்னையு மறிந்திருக்கின்றேன். நாடுனா
 அரசன், நீயோ சோரன்; உன்னோடுயுத்தஞ்செய்தல்
 எனக்குத்தகாது. புத்தத்தையும் சினேகத்தையும்
 ஒத்தவனோடு செய்தல் வேண்டும்; தாய்க்கவனோடு
 எப்பொழுதாவது செய்யக்கூடாது. உன்சுவாமி
 யுடனே யுத்தஞ்செய்யாமை என்பவையின் உன்

சுவாமியும் உன்னைப்போன்றவனாதலால் அவ்வாறும் யான் யுத்தஞ்செய்தல் கூடாது; உன்னரசனை யாசிக்கலாம் என்பையாயின், நாங்கனோ தாதாக்கள், வேடர்களாகிய நீங்களோ சோரர்கள், இருவருக்கும் வேற்றுமை பெரிதாதலால் நான் உன்னரசனிடம் எப்படியாசிக்கலாம்; ஓ வேடா நீ உன்னரசனாகிய அவனிடத்தில் பாணத்தை ஏன் யாசிக்கின்றாயில்லை. அப்படிச் செய்யாது ஏன் என்னிடம் யாசிக்கின்றாய். என்னை யாசித்தாயாயின் உனக்குப்பாணத்தைக்கொடுக்கிறேன்; என்னிடம் அநேக பாணங்கள் இருக்கின்றன; நீ கொண்ட பிடிவாதத்திற்காக அரசு யுள்ளவன் பாணங்கொடுக்கமாட்டான்; கொடுத்தால் அவன் புல்லுக்கு ஒப்பாவான். ஆதலால் உன்னை நான் உனக்கு எப்படிப்பாணங் கொடுப்பேன். நீ பாணத்தைப்பெற்றுக்கொள்ள விரும்புவாயாயின் இப்பொழுதேவந்து ஏன் என்னிடம்பெற்றுக்கொள்வியில்லை. உன்யசமானன் என்முன்வராது போன போலவே நீயும் போய்விடு; ஏன் இங்கு சின்று வீடுகப்பிதந்துகிராய். இப்படி யல்லாவிடத்து உன்யசமானன் வந்து என்னோடு யுத்தஞ் செய்து என்வென்று பாணத்தைப்பெற்றுக்கொண்டு சுகமா போகட்டும், ஏன் காலதாமஸஞ்செய்கின்றான்” என்று.

கணகிபர் அதுகேட்டு அருச்சுனனைநோ

“ அடே நீ இருவியல்ல, மூடனாயிருக்கின்றாய், ஏன் மரணமடைய விரும்புகிறாய், இப்பாணத்தை எனக்குச் கொடுத்துக் கொடுத்தானே: இப்படியல்லா விடத்துக்கிலேசத்துக்குப்பாத்திரனாவாய் ” என்று சொல்ல, அருச்சுனன் “ வேடனே கேள், உன்ஸ்வாமி இங்கே எப்பொழுதுவருவானோ அப்பொழுது அவனுடன் என் பலத்தைக்காட்டுவேன், சிங்கத்துக்கும் நரிக்கும் நடக்கும் யுத்தம்மிகவும் பரிசுசிக்கத்தக்கதாகும்; நீகேட்கும்படிநான் சொன்ன விஷயங்களை அப்பொழுதே பார்த்துக்கொள்; இனி நீவிரும்பியபடியே செய் ” என்று சொன்னபொழுது, அக்கணத்திபர் சிவபெருமானாகிய வேடுவச்சேனாதிபதியிடம் போய்ச் சுகலத்தையும் அறிவித்தார்.

வேடுவரூபங்கொண்டெழுந்தருளிவந்த சிவபெருமான் அதுகேட்டுத் திருவுளமகிழ்ந்து, தமது சேனையுடனே அருச்சுனன் நிற்குமிடத்துக்கு வந்தார். அருச்சுனனும் வேடுவச்சேனைக்கு எதிரேசென்றான், சிவபெருமானாகிய வேடுவராசர் தன் கணாதிபரையழைத்து “ நீ அருச்சுனனிடம்போய், ஓ தபத்தியே எங்கள் சேனையைப்பார், இப்பொழுது இப்பாணத்தைக்கொடுத்துவிடு; சொற்பகாரியத்தின் பொருட்டு ஏன் மரணத்தை விரும்புகிறாய்; உன் சகோதரர்கள் துக்கத்தினால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்; உன் மனையியோ அவரினும் அதிக துக்கமுற்றிருக்கின்

ரூர்; பூமி உன் கையினின்றுத் தவறிப்போகிறது,
என்று எண்ணுகிறேன்." என்று இதனைச் சொல்லி
வருட்படி பின்னரும் அனுப்பினார். கணைசிபர்வந்து
அவற்றை அருச்சுனனுக்கு அறிவிக்க, அவன் அக்
கணைசிபரை கொச்சி " வெல்விதொல்லிகளில் விப
ரிதமேயுண்டாரும். இப்பொழுது நான் இப்பாண
த்தை உனக்குக் கொடுத்தேனாயின் என் புலத்தவர
கள் என்னை நிச்சயமாகத் தூஷிப்பார்கள்; என் சகோ
தரர்களுந் துக்கத்தினால் பிடிக்கப்பட்டவர்களாவா
கள்; கொடாதவிடத்தில் இவ்வகள் ஒன்றும் உண்
டாகா; இது நிச்சயம்; என்வித்தைகளும் பயனற்
வைகளாகா, ஆதலால் விரைந்துவரச்சொல்லு. சி
கம் நீயைக்கண்டு பாய்த்தது என்பதை நான் கேட்ட
ளக்கஷமில்லை" என்று சொல்ல, அக்கணைசிபர் திரு
சிப்பால் அவற்றைச் சிவபெருமானுக்கு விண்ண
பற்செய்தார். அவர் அதனைக்கேட்டு அருச்சுன
மகிழ்ச்சியோடு கிற்குமிடத்துக்கு வந்தருளினார்.

அருச்சுனனும் அதுகண்டு சிவபெருமானை
திராண்டித்துக்கொண்டு அங்கே போய் மிகப்பயங்
மான யுக்தஞ்செய்தான். கணங்கள் பலவகைப்படி
ஆயுதங்களையும் அவ்வருச்சுனன் மீது பிரயோகி
அவனை வருத்தின. அருச்சுனன் அக்கணங்
பொழிந்த பாண பந்திகளையறுக்க அவைகள்
கதாயுகங்களை எதிர்க்கன. அருச்சுனன் அவ
யும் அழித்துச் சண்டைசுரீது பாணமழை

பொழிந்தான். அப்பாணங்களுக்கருகில் கணங்களை
 பத்துத்திக்கிலும் ஓடின; இக்கணங்கள் சிவபெரு
 மான் தடுத்தவிடத்தும் அவ்வருச்சுனனுக்கு எங்கோ
 செல்ல உடன்பட்டில. அதன்பின் சிவபெருமனும்
 அருச்சுனனைக் குறித்துத் திருவுவந்தித் திருவுருள்
 வகாண்டு அவனோடு எதிர்த்தருளினார். அப்பொழுது
 அருச்சுனனும் எதிர்த்து வேட்டுவவடிவங்கொண்டு
 யந்த சிவபெருமான்மீது ஆயுதங்களைப்பிரயோகித்
 தான்; சிவபெருமனும் அவன் செலுத்திய ஆயுதங்
 ளை பொல்லாம் அழித்து, அவனணிக் கவசத்தையங்
 கழித்து, அவனைச்சீரமாந்திர முடையவனாக்கினார்.
 ஆயுதங்களிழந்தவனாகிய அவ்வருச்சுனன் சிவபெரு
 மானுடனே மல்ல யுத்தஞ்செய்தான். சமுத்திரத்
 தாற் சூழப்பட்ட பூமியும் இவர்கள் பாசத்தைத்தாங்
 மாட்டா மற்றுக்கமுற்றது, ஐயாயே இனியாது
 டக்குமோ என்று தேவர்களுந்துக்கமுற்றார்கள்.
 அதுகண்டு சிவபெருமான் ஆகாயத்திற்சென்று அங்
 குறின்றும் யுத்தஞ்செய்தார். அருச்சுனனும் அப்
 டியே ஆகாயத்திற் சென்று அங்குநின்று யுத்தஞ்
 செய்தான். சிவபெருமனும் அருச்சுனனும் ஒரு
 மீது ஒருவர் பாய்ந்துமல்லயுத்தஞ்செய்யும்போது,
 அருச்சுனன்சமயம்பார்த்துச்சிவபெருமானை இரண்டு
 தங்களிலும் பிடித்துத்தூக்கிச்சுழற்றினான். சிவ
 பெருமான் தான் பக்தவற்சலர் என்பதைக்காட்டுதற்
 கவே இவ்வருச்சுனனோடு சமமாய்நின்று யுத்தஞ்

செய்து அவனால் இப்படிச்சுழற்றப்பட்டார்.

பின்பு சிவபெருமான் அவன் கையினின்றும் விலகித் தூரத்திற்சென்று சிரித்துக்கொண்டு, எவர்களுக்கும் அதிசயத்தையுண்டிபண்ணுவதாய் அழகிற் சிறந்த தமது திவ்வியரூபத்தைக்காட்டியருள், அருச்சுனன் வேதசாஸ்திர புராணங்களிற்சொல்லப்பட்ட புராதனபுருஷோத்தமராகிய அவரைத்தரிசித்துச், சர்வலோகைக நாயகராகிய இச்சிவபெருமானோடு தான் யுத்தஞ்செய்தமையைக்குறித்து வெட்கமுடையவனாய், ஐயையோ இவர் சிவபெருமானல்லவா! சிவபெருமானல்லவா! எனக்குந்திரிலோகங்களுக்குந்தலைவர் இவரே, நான் இவருக்கு இப்பொழுது என்ன குற்றஞ்செய்தேன், ஈசுரனுடையமாயையே பலமுடையதாயிருக்கின்றது, அது மாயிகளுக்கும் அதிகமாயஞ் செய்வது, என் யசமானனாகிய இவர் தன் சொரூபத்தை மறைத்துவந்து என்னசெய்தார், இவரால் நான் வஞ்சிக்கப்பட்டேனே என்று எண்ணிச் “சுவாமீக்ஷமிககவேண்டும்க்ஷமிககவேண்டும்” என்று அடிக்கடி சொல்லி அவருடையபாதங்களில்விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து கும்பிட்டுக்கொண்டு நின்று மகாதேவரே, தேவரீரோ எவருக்குஞ் சுகஞ்செய்யபவராயிருக்கின்றீர், அடியேன் செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்தருளவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தான் சிவபெருமான் புன்முறுவல்செய்து அருச்சுனனை சமாதானப்படுத்திப், புத்திரனிலும் மிக இனியவனே

நீ என்னன்பனாயிருக்கின்றாய், உன்னைப்பரீக்ஷிக்கும் பொருட்டே நான் இப்படிச்செய்தேன், இனிக் கவலையை விட்டுவிடு என்று திருவாய் மலர்ந்து, அவனைத்தமது அருமைத்திருக்கரங்களிரண்டாலும் எடுத்துத் தன் கணங்களினாலும் சர்வத்துக்கும் அதி பதியாகிய தம்முடைய ஐசுவரியம்முதலிய சூணங் களினாலும் அவன் கொண்ட வெட்கத்தைப்போக்கி உற்சாகமுடையவனாகி, “அன்பனைநான் உன்னிடத் தில் மகிழ்ந்தேன், நீ என்மீது ஆயுதப்பிரயோகஞ் செய்ததை நீ அன்போடு எனக்குச்செய்த பூசையாக நான் எற்றுக்கொண்டேன், அது உனக்கு அபராத மாகமாட்டாது, உனக்குக்கொடுக்கக்கூடாது ஒ ன்றுமில்லை. எந்த வரத்தை விருப்புநின்றாயோ அதை க்கேள்; ஓ, அரசனை சத்துருக்களிடத்திலே உன்னு டைய அற்புகமானகீர்த்தியைப்பிரகாசப்பிக்கும்பொ ருட்டு என்னை வேடனென்று கருதி என்னோடு யுத் தஞ் செய்தாய், துக்கத்தை நீக்கு” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். அருச்சுனன் சிவபெருமானை நோ க்கித், தேவாரே தோத்திரஞ்செய்யப்படுபவரும் மகா தேவருப்கிருபாலுவுமாயிருக்கின்றீர்; தேவதேவனே, கைலாஸபதியே, எப்பொழுதும் நன்மையைச் செய் பவரே, பஞ்சவக்திரனே, திருச்சடையையும் மூன்று கிருக்கண்களையும் சர்ப்பங்களாலும் உருத்திராக்ஷங் களாலு மாயகுண்டலத்தையும் உடையவரே, நன் முகமுடையவரே, புன்சிரிப்புப்பொருந்திய திருமுக

முடையவரே, நீலகண்டரே, அடியவர்க்கருளும்
 பொருட்டு உடனுடனே உருவம் எடுப்பவரே, இட
 பக்கொடியை யுடையவரே, வாமபாகத்திற் பார்வதி
 தேவியை யுடையவரே, பத்துத்திருப்புறானங்களை
 யுடையவரே, பரமான்ம சொரூபியே; டமருகம் கபா
 லம் இவற்றைத்தாங்கிய திருக்கரமுடையவரே, கபா
 லமாலே யணித்தவரே, சுத்தமான பளிங்குபோன்
 றவரே, கர்ப்பூரம் போலும் வெண்ணிறமுடையவரே,
 பிநாகபாணியே, திருகுலத்தையும் வரதத்தையுந்
 தரித்த திருக்கரமுடையவரே, புவித்தோலுத்தரிய
 மணித்தவரே, யானைத்தோலாடையைத்தரித்தவரே,
 பாம்புகளையணிந்த அங்கங்களை யுடையவரே, கங்கை
 யைத்தரித்தவரே, நல்ல திருவடியையுடையவரே,
 முத்தியைக்கொடுப்பவரே, நிர்க்குணரே, அடியவர்
 கள் பொருட்டுக்கொள்ளப்பட்ட குணரூபியே, தேவ
 ரீருந்து நமஸ்காரம். உலகத்திற்காணப்படுஞ்செவ
 தரியரூபமெல்லாம் தேவரீருடையதேஜஸை. தே
 வனே தேவரீருடைய குணங்களை யாவிதற்கு னே
 தங்களும் சாமர்த்தியமுடையனவல்லவாயின் சத
 சிவனே மந்த புத்தியுடையவனாகிய யான் எப்ப
 வர்ணிப்பேன். எல்லாமாயிருக்கின்றவரே தேவ
 ருந்து நமஸ்காரம். அடியே யுக்குக்கருணைசெய்தரு
 னேண்டும் என்று சிவபெருமானைத்தோத்திரஞ்செ
 தான்.

சிவபெருமான்

அருச்சுனைத்திருநோக்க

செய்து, " அன்பனே உனக்கு வேண்டிய வரங்களைச் சீக்கிரங் கேட்பாயாக, கொடுக்கின்றேன்." என்று திருவாய் மலர்ந்தருள, அருச்சுனன் அவரை வணங்கித், தேவரீர் "அடியேன்மீது பிரியமுடையவராக வேண்டும். தேவரீரோ லர்வாந்தர்யாமியா யிருக்கின் றீராதலால் எனதிஷ்டம் முழுதையும் அறிவீர், ஆயி லும் பிரபுவே, எனக்கு வேண்டிய வரத்தைக்கேட் கின்றேன், தேவரீரைத்தரிசித்த மாத்திரத்தில் அடி யேனுக்குச்சத்துருக்களாலுண்டாகிய கஷ்டம் முழு தும் நீங்கிவிட்டன, அடியேன் இம்மைப்பயனாகிய கீர்த்தியை யடையுட்படி அருள்செய்யும்" என்று பிரார்த்தித்து அவரை நமஸ்கரித்து எழுந்து அஞ் சலிபந்தனஞ் செய்து கின்றான்; சிவபெருமானும் அவ் வருச்சுனைப் பூரண பக்தியுடையவனாக அறிந்து, பிரமாண்டத்திலே பிறரால் வெல்லக்கூடாததாய தம்முடைய பாசுபதாஸ்திரத்தைக்கொடுத்து, "அரு ச்ஹு நீ எவராலும் வெல்லுதற்கடியானவாய், நீ இங்ங் பாசுபதாஸ்திரத்தினாலே சமஸ்த்துருக்களை யும் வென்று உலோகத்தகமுச்சங்களு சேர்ப்பாக்கா வாய். உனக்குத்துணைசெய்யுட்படி கிருஷ்ணன். இத் துஞ் சொல்லுகின்றேன். அவன் எனது அபசனு யிருக்கின்றான், அவன் உனக்குச்சகாயஞ்செய்து உன் காரியத்தை முடிப்பான், நீ தடையில்லாமலராச்சி பத்தை நடாதநீயாகம முதலிய அநேகதர்மங்களைச் செய்வாயாக " என்று திருவாய் மலர்ந்து, தமது

திருக்கரத்தை அவனுடைய தலையில் வைத்து, அவனைக் கொண்டு தமக்குப்பூசைசெய்வித்து, அவனைத் தமது திருமார்போடணைத்துத் தழுவித் தாம் பக்தவற்சலர் என்பதை வெளிப்படுத்தி, அவனுக்குச் சயங்கொடுத்து, அவன் பூசையை யங்கீகரித்து மறைந்தருளினார். அப்பொழுது தேவதுந்துபிகள் ஒலித்தன, பூமழை பொழிந்தது, தேவப்பெண்கள் ஊத்தாடினார்கள். தேவர்கள் தந்தம் ஆயுதங்களை அவனுக்குக் கொடுத்தார்கள்.

அருச்சுனன் தேவர்களினால் உபசரிக்கப்பட்டவனாகி, வரம்பெற்றுத்தனதாச்சிரமத்திற்கு வந்து தருமரை நமஸ்கரித்தான்; தருமர் முதனிய சகோதரர்கள் தங்கள் சரீரத்திற்குப்பிராணனைப்போல வந்தவனாகிய அவ்வருச்சுனனோடு கூடிச்சுகமடைந்தார்கள். த்ரொளபகியுஞ் சுகமடைந்தாள். அவ்வாச்சிரமத்திலே சபலனைக்குறிப்பிக்கும் பொருட்டுச்சந்தனத்தோடுகூடிய பூ மழை பொழிந்தது. பாண்டவர்களையாவரும் நன்மையைக்கொடுப்பதும் மிகுந்த சந்தேகத்தை யுண்டாக்குவதுமான அவ்வருச்சுனனுடைய தபத்தில் நடந்த விருத்தாந்தங்களைக்கேட்டுச் சிற்பெருமானே எவராலுஞ்சேவிக்கப்படுபவர் என்று சொல்லிச்சகல சுகங்களையுங் கொடுக்கும் அச்சிற்பெருமானே நமஸ்கரித்துச் சந்தேகமுடையராப்பின்பு தங்களுக்கு வெற்றிக்காலம் வந்தமை யறிந்து வெற்றியுண்டாகுமென்று நிச்சயித்து இர

தார்கள். அருச்சுனன் தபஞ்செய்து சிவபெருமா
 னிடம் பாசுபதாஸ்திரம் பெற்று வந்தமையைக்
 கிருஷ்ணர் கேள்விப்பட்டி வந்து, சகல விருத்தாந்தங்
 களையுங் கேட்டுச்சந்தோஷமடைந்து, இதனற்றான்
 சிவபெருமானே சகலதுக்களையும் போக்குபவர்என்
 று நான் முன்னே சொன்னேன், அவர் என்னுஞ்
 சேவிக்கப்படுபவர், உங்களாலும் சேவிக்கப்படுபவர்
 என்று சொல்லித்துவாரகையைடைந்தார்.

இங்ஙனமாகவே, நரநாராயணர்களாகிய கிருஷ்
 ணர் அருச்சுனர் முதலியோராலும், வியாஸர் முதலிய
 மகாரிஷிகளாலும், உலகத்தில் எவராலும் சேவிக்கப்
 படுபவரும், அங்ஙனஞ் சேவித்தவிடத்து அவர்க்குக்
 திருவருள் செய்பவரும் சிவபெருமானே என்பது
 பெறப்பட்டது. ஆதலால், நல்வினை தீவினை என்னும்
 இருவினைகளினால் இழுப்புண்டு சுவர்க்கம் நரகம்
 பூமியென்னும் இவ்விடங்களில்பிறந்து இறந்து நிலை
 யில்லாத கொள்ளிவட்டமும் காற்றாடியும்போல
 அலையும் பசுக்களாகிய நாங்கள், படைத்தல் காத்தல்
 அழித்தல் மறைத்தல் அருளல் என்னும் பஞ்சகிருத்
 தியங்களையும் எங்கள் பொருட்டாகச்செய்து, எங்க
 ளுக்குத் திருவருள் செய்தலையே தமக்கு நித்திய விர
 தமாகக்கொண்ட பரங்கருணைத்தடங்கடலாகிய சிவ
 பெருமானே வழிபடுவோமாயின், அவர் நமக்கு இம்
 மையில் வேண்டிய வேண்டிய பயன்களைத் தையு

மீந்தருளி, மறுமையிற் பிறந்திவ்வாப் பெரு வாழ்வா
கியநித்திய நிரதிசயானந்தத் தைப்பயக்கும் மோக்ய
ததையுங்கொடுத்தருளுவர்.

“ நின் நுமிருந்துநிடந்து நடந்து நினை

யென்றுஞ் சிவன்றாளினை.”

திருச்சிற்றம்மடலம்

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
5	14	ஒபிதர்மகரே	ஒபிதாமகரே
„	24	எவனடை;வான்	எவனடைவான்;
8	12	{ நராவதார { முடைமையினுலே	{ நராவதாரமுடை { யவனாதுலால்
9	2	சுவல்ப	சுவல்ப
10	7	பிதாவாகிய	பிதாமகராகிய
35	20	பெர்ருட்டாக	பொருட்டாக